

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. I. 35.349/2014/5.szám

A Kúria a dr. Nagy Gábor ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Váltó Veronika jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. február 25-én kelt 16.K.32.340/2013/6. sorszámu jogerős ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.32.340/2013/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 2.180.000 (kétmillió-száznolcvanezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes számos gazdasági társaság javára reklámozási tevékenység ellátására reklámszerződést kötött a R. R. T. H. S.. Az adóhatóság nem fogadta el sportklub által kiállított 5 db számlát a levonási jog gyakorlásának alapjául. A sportklubnál történt ellenőrzés ugyanis megállapította, hogy a felperes felé kibocsátott számlák alapját a T. M. Kft. (továbbiakban Kft.) által kiállított bizonylatok képezik. Az itt befogadott és értékesítésként kiállított számlák összegei forintra megegyeztek a beszerzésként bevallott összegekkel. A sportklub a befizetendő adóként szerepeltetett összegeket a költségvetésnek nem fizette meg, tevékenysége egyértelműen adóminimalizáló jelleget mutatott. A Kft. vizsgálata arra mutatott rá, hogy mindhárom szervezet vezetője egy és ugyanazon személy volt. A társaságok tevékenysége, tulajdonosi köre szorosan összekapcsolódott, mindegyik azonos adótartalmú számlát fogadott be, mint amilyen értékű számlát bocsátott ki. Mindezekre figyelemmel az adóhatóság a felperesnél az általános forgalmi adólevonást megtagadta, és egyben jogkövetkezményként adóbírságot és késedelmi pótlékot számított fel.

A felperesnek az Európai Unió Bíróságának C-80/11. és C-142/11. számú ügyre alapított fellebbezése folytán eljáró alperes a 2889309625 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében a tényállás feltárási és bizonyítási kötelezettség alperes általi megszegését állította. Az alvállalkozó tárgyi, személyi feltételeinek hiánya, a vizsgálat során feltárt számlázi lánc miatt őt felelősség nem terheli. Csatolta a M. M. E. (továbbiakban: Egyesület) igazolását arról, hogy a felperes részt vett hivatalos versenyeken, mely a szponzorok támogatása nélkül nem jöhetett volna létre. Az ügylet objektív gazdasági racionalitásának vizsgálatával tehát az adóhatóság adós maradt.

A felperes keresetét az első fokú bíróság jogerős ítéletével elutasította. Rögzítette, hogy az adóhatóság a rendelkezésre álló ügyletek vizsgálata után jutott arra a helytálló következtetésre, hogy a feltárt láncolat valódi célja az adóminimalizálás volt. Nem igazolt a számlák mögötti tényleges, valóságos gazdasági tartalom. Kivülállók számára a becsatolt fényképfelvételek készítésének időpontja, helyszíne nem azonosítható, és a M. M. E. nyilatkozata is csak általánosságot fogalmaz meg, semmilyen, a felpereshez konkrétan köthető licenc vagy más tény közlése ebben nem lelhető fel. Mindegyik cég esetében a bevétel és kiadás összege megegyezik, márpedig nem életszerű, hogy egy társaságnak sem keletkezik fizetendő adója és nincs a motorsporttal kapcsolatban felmerülő költsége. Tevékenységük nem a piacon elérhető gazdasági előny megszerzésére irányult, a láncolatban résztvevő társaságok szerepe a fizetendő adó csökkentése volt. Hivatkozott az Európai Unió Bírósága által hozott döntésekre, mely kimondta, hogy a közösségi jogi normákra csalárd módon visszaélésszerűen hivatkozni nem lehet (C-255/02). Ezen túlmenően arra is utalt, hogy a bíróságnak figyelembe kell vennie az ügyletek tisztán mesterséges jellegét, valamint az adóteher csökkentési tervben érintett gazdasági szereplők közötti jogi, gazdasági és személyes kapcsolatokat. Az adóhatóság éppen ezt a személyes kapcsolatot tárta fel, amikor megállapította, hogy mely társaság milyen szerepet töltött be a szponzori tevékenységben. A felperes semmilyen dokumentummal nem bizonyította, hogy az általa hivatkozottakat pontosan ki, mikor, milyen módon és hol teljesítette, a számlában szereplő gazdasági tevékenység hol valósult meg.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és a keresetnek helyt adása iránt, másodlagosan a jogerős ítélet és

határozat megváltoztatását, a megállapított adókülönbözlet törlését, az adóbírság és késedelmi pótlék kiszabásának mellőzését kérte. Változatlanul állította, hogy az adóhatóság tényállás feltárási és bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, és a bíróság sem vizsgálta az ügylet objektív gazdasági racionalitását. Ebből következően megállapításai okszerűen vezettek arra a téves következtetésre, hogy az érintett ügyletek célja az adóelőny kizárólagos megszerzése volt. A felperes részt vett hivatalos versenyeken, melyet az Egyesület igazolása és újságcikkek bemutatása is bizonyított. A becsatolt plakátok egyértelműen alátámasztották a szerződések teljesítését, illetve a szponzori szerződések is igazolták azt. Iratellenes a bíróság ítéletének az a megállapítása, hogy a becsatolt fényképfelvételek készítésének időpontja és helyszíne nem beazonosítható. E körben arra utalt, hogy az alperes a csatolt dokumentumok hitelességét nem vonta kétségbe. Az Egyesület igazolása nem csupán általánosságokat tartalmaz, hanem hitelt érdemlően igazolja, hogy a csapat a bajnokságon részt vett, melynek feltétele a szponzori szerződések megkötése és teljesedésbe menése. A bizonyítás körében ismételten a már felhívott Európai Unió jogesetekre és a Kúria Kfv.I.35.599/2011/15. számú döntésére hivatkozva kiemelte, hogy a számlák fikтивitásának igazolása, bizonyítása az adóhatóság kötelezettsége, e körben kételyek megfogalmazása nem elegendő. A szponzori szerződések tárgyában tett részletes felperesi nyilatkozat, az okiratok figyelmen kívül hagyása sérti a Pp. 206. §-ában foglaltakat, illetve a bizonyítási kötelezettség áthárítása az Európai Unió Bírósága ítéletében kifejtett álláspontot sértette meg. Az adóhatóságnak azt is bizonyítania kellett volna, hogy az adóalany tudott a csalásban való részvételéről. Mindezekre figyelemmel a jogszabályok téves alkalmazása és értelmezése folytán a Pp. 3. § (3) bekezdésében, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 97. § (4) bekezdésében és a Pp. 339. §-ában foglaltak megsértését és a hozzáadott értékadóról szóló 2006. évi 112. számú irányelv sérelmét is állította.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Pp. 275. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta a közigazgatási eljárás teljes

anyagát, a felek perbeli nyilatkozatait, beadványait, ily módon a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésére figyelemmel a maguk összességében értékelte és meggyőződése szerint helyesen állapította meg, hogy a kereset nem alapos. Jogszabálysértést a rögzített tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg, ilyen jogsértést azonban a Kúria nem tárt fel.

Az elsőfokú bíróság a felperesi érveléssel ellentétben helytálló indokát adta annak is, hogy miért nem fogadható el az Európai Unió Bíróságának ítéleteiben kifejtett jogértelmezésre és joggyakorlatra való hivatkozás a kereseti kérelem alátámasztásaként. E körben a Kúria hangsúlyozza, hogy a felperes által megjelölt ítéletekben nem volt vitatott, hogy a számlák szerinti felek között a számlának megfelelő tényleges, valós teljesítésre, termékértékesítésre, szolgáltatásnyújtásra került sor. Ezekben az ügyletekben nem valósítottak meg hozzáadottértékadó kijátszást.

Jelen ügyben irányadó tényállás szerint azonban a számlákba foglalt gazdasági események hiányában fel sem merülhetett a felperes tudattartalmának vizsgálata, hiszen a számlák tartalmi hiteltelensége nem a felperesen kívülálló okból következett be, mint ahogyan azt ő állította. A felperes a közigazgatási és a peres eljárás során sem tudta alátámasztani a vitatott számlák tartalmi hitelességére vonatkozó előadását. Az alperes nem hárította át a felperesre a bizonyítási kötelezettséget, hanem az Art. 97. §-a szerint járt el. A teljes számlázási láncolatot feltárta, helytállóan utalt személyi összefonódásokra és emelte ki azt, hogy a számlázási láncolat egyéb szereplőinél fennálló teljes hiteltelenség okán bizonyított a felperes által befogadott adólevonási jog alapjául felhasznált számlák tartalmi hitelessége.

Az alperes objektív tények sorával támasztotta alá, hogy olyan szoros személyi és tárgyi összefonódás volt az ügylet szereplői között, ami megkérdőjelezi a gazdasági esemény megtörténtét, sőt a tények éppen azt támasztották alá, hogy azoknak semmiféle gazdasági racionalitása, valóságtartalma nem volt, ténylegesen egy mesterségesen létrehozott, az adó elkerülését célzó események voltak. Az azonos összeggel számlázott tevékenységek költség elszámolás nélkülisége, a személyi összefonódások megléte, a konkrét versenyeken való részvétel igazolásának hiányában a számlákban foglalt gazdasági események kívülálló által történő megállapításának hiánya okán helytállóan helyezkedett mind az alperes, mind pedig az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy az adólevonás alapjául szolgáló számlák tartalmilag hiteltelenek. A számlakiállítók felelősségének hangsúlyozása sem vezethetett eredményre, ugyanis a fentebb említett szoros személyi és tárgyi összefüggés miatt a felperesi vezetésnek információja kellett

legyen az ügylet valódi tartalmáról.

A fentiek alapján a Kúria álláspontja szerint a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg, ezért a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint eljárva a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2014. december 11.

***Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. bíró***